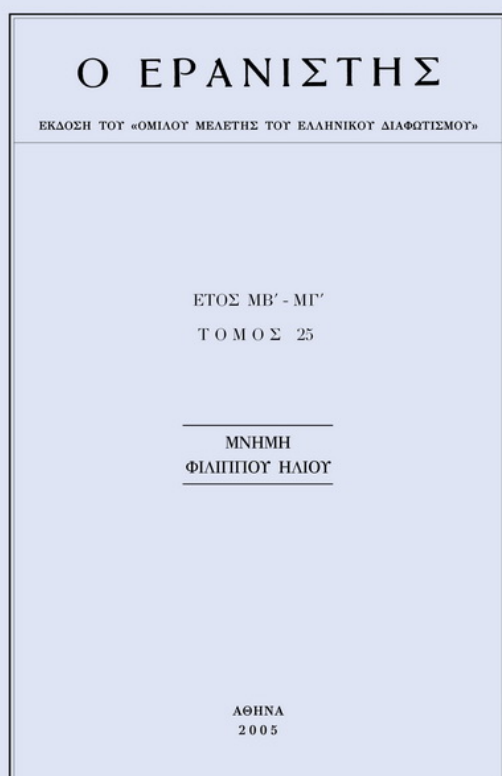

The Gleaner

Vol 25 (2005)

In Memoriam of Philippos Iliou

Ένα εγχειρίδιο αρχαιοελληνικής μετρικής του
17ου αιώνα

Βασίλης Τσιότρας

doi: [10.12681/er.48](https://doi.org/10.12681/er.48)

To cite this article:

Τσιότρας Β. (2005). Ένα εγχειρίδιο αρχαιοελληνικής μετρικής του 17ου αιώνα. *The Gleaner*, 25, 407–417.
<https://doi.org/10.12681/er.48>

Παρασχολήματα

ΕΝΑ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΤΟΥ 17ου ΑΙΩΝΑ

«ΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΕΙΔΗ πολλά εἰσι καὶ διάφορα. Ἄλλο μὲν γὰρ τὸ περὶ τῶν ὀκτώ τοῦ λόγου μερῶν, ἄλλο δὲ τὸ περὶ συντάξεως αὐτῶν, καὶ ἄλλο τὸ περὶ ὀρθογραφίας, καὶ ἕτερον τὸ περὶ μέτρων ποιητικῶν, καὶ τῆς τῶν διχρόνων χρήσεως.» Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια (σ. 3) προλόγιζε ὁ ἐκδότης-τυπογράφος Ἀντώνιος Βόρτολις στὰ 1752 στὴ Βενετία τὴν ἐκδοσὴ τῆς Ἐπιτομῆς Γραμματικῆς τοῦ Γεωργίου Σουγδουρῆ (περίπου 1645-1725), ποὺ συνεχίζει τὴ μακρὰ γραμματικὴ παράδοση τῆς ἐλληνικῆς ἐκπαίδευσης κατὰ τὴν Τουρκοκρατία.¹ Ἡ διδασκαλία τῆς γραμματικῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ὅπως εἶναι γνωστὸ, θεωροῦνταν τὸ θεμέλιο κάθε ἄλλης γνώσης καὶ ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξή Ἐκκλησία, κύριο ἐκπαιδευτικὸ φορεὰ κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή.² Ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ Βόρτολι γίνεται ἀντιληπτὸ ὅτι στὴ γραμματικὴ θεωρία ἐντασσόταν καὶ ἡ μετρικὴ, ἐπειδὴ πραγματευόταν ἀφενὸς τὰ μέτρα καὶ ἀφετέρου τὶς ποσότητες τῶν φωνηέντων καὶ ἰδιαιτέρα τῶν διχρόνων, στοιχεῖο ἰδιαιτέρα ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ὀρθὸ τονισμό τῶν λέξεων. Γι' αὐτὸ τὸν λόγον τυπώνεται ὡς παράρτημα τῆς Γραμματικῆς τοῦ Σουγδουρῆ μία εὐσύννοπτη ἀρχαιοελληνικὴ μετρικὴ τοῦ περιφήμου ἀριστοτελιστῆ διδασκάλου Θεοφίλου Κορυδαλλέως (1574-1646): «τὸ δὲ παρὰ

1. Ὁ Σουγδουρῆς ὑπῆρξε γιὰ πολλὰ χρόνια διδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τῆς «μεγάλης» σχολῆς Γκιούμα τῶν Ἰωαννίνων, βλ. Α. Γ. Μπενάκης, «Σουγδουρῆς Γεώργιος», *Παγκόσμιος Βιογραφικὸ Λεξικὸ* (Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν), τ. 9Α, Ἀθήνα 1988, σ. 326· G. Podskalsky, *Griechische Theologie in der Zeit der Türkenherrschaft (1453-1821)*, *Die Orthodoxie im Spannungsfeld der nachreformatorischen Konfessionen des Westens*, Μόναχο 1988, σ. 298-299, καὶ Θ. Παπαδόπουλος, *Ἡ Νεοελληνικὴ Φιλοσοφία ἀπὸ τὸν 16ο ἕως τὸν 18ο αἰῶνα*, Ἀθήνα 1988, σ. 273-274.

2. Βλ. ἀναλυτικὰ Ν. Δ. Βαρμάκης, *Διδακτικὴ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν*. Ἀπὸ τὴν παράδοση στὴν ἀνανέωση τῆς διδακτικῆς μεθόδου, Πατάκης, Ἀθήνα 1999, σ. 23-29, ἰδίως 23-26. Εἰς ἄλλου, αἰτιολογώντας τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἔργου τοῦ Σουγδουρῆ ὁ τυπογράφος (σ. 3) ἐπισημαίνει ὅτι παρόμοια ἐγχειρίδια ἔχουν συντάξει «πολλοὶ τῶν φιλοπόνων ἀνδρῶν [...]. Τινὲς μέντοι καὶ θεωρητικότερον ἢ γραμματικώτερον ζυνεγράψαντο, δυσληπτοτέραν καὶ ἐργωδεστέραν τοῖς φιλομαθεῖσι τὴν πραγματείαν ἐργασάμενοι. Ἐτεροι δὲ καὶ εἰς μῆκος πολὺ λόγου ἐλθόντες, τὴνάλως τοὺς μαθητιῶντας ἐκδεδαπανηκέναι τὸν χρόνον ἐγένοντο αἴτιον». Ὁ Σουγδουρῆς ὅμως, «οὐδενὶ τούτων προσχῶν, ἔγνω ἄλλην τινὰ βεβαδικέναι ὁδόν, εὐμαρεστέραν τε καὶ συντετημένην τὰ μέγιστα. Συνετάξατο δὲ περὶ τῶν χρεωδεστέρων...».

τοῦ ἐπιστημονικωτάτου ἀνδρὸς Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλλέως *Περὶ ποιητικῆς μεθόδου, ἐν ᾧ περὶ τῶν διαφορῶν μέτρων καὶ περὶ δυνάμεως διχρόνων ἀριστα ἐξηκριβωμένως τε καὶ εὐσυνόπτως διείληφεν* (σ. 4).

Ι. Ἡ ταυτότητα τοῦ ἔργου

Σαφέστατα ὁ Κορυδαλλεὺς εἶναι εὐρέως γνωστὸς ὡς συστηματικὸς ἐρμηνευτὴς τοῦ ἀριστοτελικοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος καὶ χαρακτηριστικὸς διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας, τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς ἐπιστολογραφίας στὴν Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία τῆς Κωνσταντινούπολης ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς ἐποχῆς. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο προκαλεῖ ἐντύπωση ἡ συγγραφή αὐτοῦ τοῦ ἐγχειριδίου, τὸ ὁποῖο δὲν ἐντάσσεται στὰ ἀριστοτελικά ὑπομνηματιστικά ἔργα του, ἀλλὰ ἐξυπηρετεῖ περισσότερο τὶς πρακτικὲς ἀνάγκες τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μετρικῆς καὶ ποιητικῆς τέχνης, καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς γραμματικῆς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας.³ Φαίνεται λοιπὸν ὅτι στὸ γενικότερο πλαίσιο τῆς διδασκαλίας τῆς φιλοσοφίας ὁ λόγιος διέθετε καὶ λίγα γραμματολογικὰ μαθήματα μετρικῆς καὶ γραμματικῆς, ἴσως γιὰ τὴν εὐκολότερη προσέγγιση ἀφενὸς τοῦ ἀριστοτελικοῦ κειμένου καὶ ἀφετέρου τῶν δικῶν του ὑπομνημάτων.⁴

Τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ παραδίδεται στὰ χειρόγραφα μὲ τὸν τίτλο *Διαίρεσις τῆς ποιητικῆς κατὰ τὰ εἶδη αὐτῆς καὶ τίσιν ἕκαστον διαφέρει*, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητά ἀποτελεῖ τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ πρώτου εἰσαγωγικοῦ κεφαλαίου.⁵ Ἀπὸ ἓναν μόνον κώδικα, τὸν Ἀθηνῶν, Ε.Β.Ε. 1292 (17ου αἰ.), παραδίδεται ὡς *Περὶ μέτρων*, ἐνῶ στίς ἐντυπες ἐκδόσεις ἀναφέρεται ὡς *Περὶ μέτρων ποιητικῶν* (στὸ ἐμπροσθόφυλλο) καὶ ὡς *Περὶ ποιητικῆς μεθόδου*

3. Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ Βαρμάζης (β.π., σ. 26), ὅλοι σχεδὸν οἱ γνωστοὶ λόγιοι καὶ δάσκαλοι τῆς Τουρκοκρατίας δίδαξαν γραμματικὴ καὶ ἔγραψαν βιβλία γραμματικῆς.

4. Βλ. Τ. Α. Γριτσόπουλος, *Πατριαρχικὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή*, Βιβλιοθήκη Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας 37, Ἀθήνα 1966, τ. Α', σ. 181, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι τὸ μὴ φιλοσοφικὸ αὐτὸ ἔργο «δὲν εἵλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διδασκάλου εἰς μέγαν βαθμόν».

5. Μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ ἡ παραλλαγή του (*Διαίρεσις τῆς ποιητικῆς καὶ τὰ εἶδη αὐτῆς*) μνημονεύουν τὸ ἔργο οἱ Μ. Ι. Γεδεών, *Χρονικὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας. Ἱστορικὰ καὶ εἰδήσεις περὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς (1454-1830)*, Κωνσταντινούπολη 1883, σ. 84, σσμ. 1. C. Tsourkas, *Les débuts de l'enseignement philosophique et de la libre pensée dans les Balkans, La vie et l'œuvre de Théophile Corydalée (1570-1646)*, Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου 95, Θεσσαλονίκη ²1967, σ. 96, 100· Γριτσόπουλος, β.π., σ. 171, 181· Ε. Π. Παπανοῦτσος, *Νεοελληνικὴ Φιλοσοφία*, Βασικὴ Βιβλιοθήκη 35, Ἀθήνα ²1959, τ. Α', σ. 46, καὶ Α. Γ. Μπενάκης, «Κορυδαλλεὺς Θεόφιλος», *Παγκόσμιον Βιογραφικὸν Λεξικὸν* (Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν), τ. 5, Ἀθήνα 1986, σ. 40.

(στο πρόλογικό σημείωμα τοῦ Βόρτολι). Τὸ ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα γενικὸ εἰσαγωγικὸ θεωρητικὸ μέρος (σ. 134-141),⁶ ὅπου ὁ Ἀθηναῖος διδάσκαλος ἀναφέρεται συνοπτικὰ στὴν ὠφέλεια τῆς ποιήσεως γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων (τῶν θειοτάτων εἶναι ἡ ποίησις, σ. 135), καὶ —ἀκολουθώντας τὴν ἀριστοτελικὴ Ποιητικὴ— δίνει τὸν ὅρισμό τῆς ποιητικῆς τέχνης (ἐστὶ τοιγαροῦν ἡ ποιητικὴ μίμησις πράξεως, σπουδαίας ἢ φαύλης, ἢ ὁμοίας, σ. 135: πβ. Ἀριστ. Ποιητ. 1449 b 24-25, ὁρισμὸς τῆς τραγωδίας),⁷ διακρίνοντας τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ποίηση (σ. 135) σὲ τέσσερα (= τρία) γένη, τὸ ἕπος (τὰ ἥρωικά ποιήματα, ὡς τὴν τοῦ Ὀμήρου ποίησιν καὶ ἄλλων παρομοίων), τὸ δρᾶμα (τὰς κωμωδίας, τὰς τραγωδίας) καὶ τὴ λυρικὴ ποίηση (μονωδίας). Στὴ συνέχεια παρατίθεται ἡ περαιτέρω διαίρεση τῶν γενῶν αὐτῶν, καὶ ἰδιαίτερα τῆς λυρικῆς ποίησης, —κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους (οἱ μεταγενέστεροι, σ. 136 καὶ 137)— σὲ ἐπιμέρους εἶδη (σ. 137): λυρικὴν, διθυραμβικὴν, ἱαμβογραφικὴν, κωμωδοποιητικὴν, ἐλεγειογραφικὴν, τραγωδοποιητικὴν, ὕμνογραφικὴν, ἐπιθαλαμογραφικὴν, μονωδικὴν καὶ ἐπιγραμματογραφικὴν. Μετὰ τὴν ἀναφορὰ τῶν παραπάνω εἰδῶν ὁ λόγιος ἐπικεντρώνει τὸ διδακτικὸ τοῦ ἐνδιαφέρον στοῦ ἐπίγραμμα, ἓνα ποιητικὸ εἶδος ἰδιαίτερα δημοφιλὲς κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ τοὺς Νέους Χρόνους, συνιστώντας στοὺς μαθητὲς τοῦ νὰ ἀποφεύγουν τὶς ἀσάφειες κατὰ τὴν ἐξάσκησή τους στὴ σύνθεση τῶν ἐπιγραμμάτων «τὰς τῶν παλαιῶν ἐπιγραμματογράφων λέξεις ἀρνούμενοι» (σ. 140), δηλαδὴ μὲ τὴ μελέτη, τὴ δημιουργικὴ μίμηση καὶ ἀφομοίωση τῆς πλούσιας ἐλληνικῆς ἐπιγραμματοποιίας —συνθεμένης σὲ ἐλεγειακά, ἱαμβικά ἢ δακτυλικά μέτρα.⁸

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ μετρικὴ στηριζόταν στὴν ἀρχὴ τῆς ποσότητος τῶν συλλαβῶν, γι' αὐτὸ ὁ Κορυδαλλεὺς στὴ συνέχεια (σ. 141-151) πραγματεύεται τὴ λεγόμενη προσωδία, δηλαδὴ τὴ θεωρίαν τῶν μακρῶν καὶ βραχειῶν συλλαβῶν, τονίζοντας μὲ ἔμφαση τὴν ἀναγκαιότητα γνώσεως καὶ ἀπομνημόνευσης τῶν προσωδιακῶν κανόνων: δέον δὲ καὶ κανόνας κατὰ γραμματικὴν εἰδέναι, ἵνα μὴ τὰ μακρὰ ἀντὶ τῶν βραχέων, καὶ ἀνάπαλιν λαμβάνηται, καὶ γίνηται πταίσματα ἐν τοῖς στίχοις. συμβαίνει γὰρ τοῦτο γενέσθαι ἐν τοῖς λεγομένοις ἀμφιβόλοις, ἥτοι διχρόνοις. διὸ ἐκθετέον μερικὸς κανόνας, ὅσοι δηλαδὴ πρὸς τὴν παροῦσαν χρεῖαν συντελοῦσιν (σ. 140-141). Ἰδιαίτερη ἀναφορὰ γίνεται στὴν ποσότητα τῶν διχρόνων. Στὸ τελευταῖο μέρος τοῦ ἐγχειριδίου (σ. 151-166) γίνεται λόγος γιὰ

6. Οἱ παραπομπὲς στοῦ κείμενο γίνονται μὲ βάση τὴν πρώτη ἔκδοση (1752) διατηρώντας τὴν ὀρθογραφίαν.

7. Πβ. Ἀριστ. Ποιητ. 1448 a 1-5: ἐπεὶ δὲ μιμοῦνται οἱ μιμούμενοι πράττοντας, ἀνάγκη δὲ τούτους σπουδαίους ἢ φαύλους εἶναι [...], ἥτοι βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς ἢ χείρονας ἢ καὶ τοιοῦτους.

8. Βλ. H. Hunger, *Βυζαντινὴ λογοτεχνία. Ἡ λόγια κοσμικὴ γραμματεία τῶν Βυζαντινῶν*, τ. Β' (μτφρ. Τ. Κόλλιας κ.ἄ.), Ἀθήνα 1992, Μ.Ι.Ε.Τ., σ. 588-598.

τοὺς μετρικοὺς πόδες (περὶ μέτρων, περὶ τρισυλλάβων, περὶ τετρασυλλάβων, περὶ ἐπιτρίτων, περὶ συνθέτων, περὶ παιόνων) καὶ γιὰ τὸν τρόπο σύνθεσης στίχων: μέτρα ἱαμβικά, ἀνακρεόντειο, ἐλεγειακὸ καὶ ἥρωικὸ δακτυλικὸ ἐξάμετρο. Μὲ ἐπιμέλεια καὶ βραχυλογία ὁ Κορυδαλλεὺς καταγράφει τοὺς διάφορους μετρικοὺς πόδες ἐξηγώντας τὴν ἐτυμολογία κάθε ὅρου καὶ δίνοντας παραδείγματα ἀπὸ ἀρχαία ποιητικὰ κείμενα (κυρίως ἀπὸ τὸν Ὅμηρο). Ἐνίοτε ἀπευθύνεται ἄμεσα στοὺς ἀναγνώστες τοῦ ἐπιστώντας τὴν προσοχὴ σὲ ὀρισμένα σημαντικὰ μετρικὰ φαινόμενα, ὅπως τὴν ἀποφυγὴ χάσμωνδίας (ὀφείλεις παρατηρεῖν ἐν τοῖς ἱαμβικοῖς στίχοις, ἵνα μὴ ποιῇς χάσμωνδιάν, σ. 158) καὶ τοῦ διασκελισμοῦ (τήρει μὲν οὖν ὅσον οἶόν τε ἔννοϊαν περικλείειν ἐν ἐνὶ στίχῳ, σ. 160). Πολλὰ φορὲς ὁ Ἀθηναῖος διδάσκαλος ἐπισημαίνει τὴν ἀνάγκη πλήρους ἐφαρμογῆς τῶν παρατιθέμενων κανόνων, ὥστε νὰ μὴ γίνονται προσωδιακὰ σφάλματα ἀπὸ τοὺς μαθητὲς κατὰ τὴ συγγραφὴ ἐπιγραμμάτων ὡς διδακτικῶν ἀσκήσεων καὶ γυμνασμάτων: Δέον οὖν ἐν πᾶσι τοῖς κανόνας παρατηρεῖν ὡς προέφημεν, ἵνα μὴ συμπίεση ἀμάρτημα ἐν τοῖς στίχοις. τοῦτο δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκ τῶν διχρόνων προέρχεται, διὰ τὸ εἶναι αὐτὰ ἀμφίβολα, διὰ δὲ τῶν κανόνων καὶ ταῦτα εὐθύνεται (σ. 165).⁹

Ὁ Κορυδαλλεὺς μὲ τὸ ἐγχειρίδιό του αὐτὸ συνεχίζει τὴν παράδοση τῶν βυζαντινῶν φιλολόγων ποὺ ἀσχολήθηκαν συστηματικὰ μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μετρικὴ, στηριζόμενοι κατὰ κύριο λόγο ἀφενὸς στὸν Ἀλεξανδρινὸ γραμματικὸ Ἡφαιστίωνα (2ος αἰ.) καὶ στὸ Ἐγχειρίδιόν του, καὶ ἀφετέρου στοὺς ἐπώνυμους (Κάσσιος Λογγίνος [3ος αἰ.] καὶ Γεώργιος Χοιροβοσκὸς [8ος αἰ.]) καὶ ἀνώνυμους σχολιαστὲς του.¹⁰ Εἰδικότερα, ἡ *Ποιητικὴ* τοῦ Κορυδαλλέως ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὴ δομὴ καὶ τὸ περιεχόμενο μὲ τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἡφαιστίωνα καὶ τὰ ὑπομνήματά του, ποὺ κυκλοφοροῦν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ καὶ σὲ ἔντυπες πλέον ἐκδόσεις.¹¹ Ἰδίως τὸ τρίτο μέρος τοῦ ἐγχειριδίου ποὺ πραγματεύεται τοὺς μετρικοὺς πόδες στηρίζεται κατὰ κύριο λόγο στὸ κείμενο τῶν *Σχολίων* τῆς λεγόμενης *Appendix Dionysiaca* — ποὺ ὀνομάζεται ἔτσι λόγῳ τῆς συνάφειάς της μὲ τὴ (γραμματικὴ) *Τέχνη* τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρακικοῦ.¹² Παραθέτω ἐνδεικτικὰ ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ χωρία:

9. Πβ. ἐπίσης σ. 162: ὀφείλεις δὲ καὶ ἐν τούτοις παρατηρεῖν ὅσον οἶόν τε τὰ προειρημένα.

10. Βλ. συνοπτικὰ Hunger, *ὁ.π.*, σ. 430-436. Ἡ ἔκδοση τοῦ Ἡφαιστίωνα καὶ τῶν σχολιαστῶν του: *Hephaestionis Enchiridion cum commentariis veteribus*, ἔκδ. M. Consbruch, Λιψία 1906, ἀνατύπωση Στουτγάρδης 1971, Teubner.

11. Πρώτη ἐντυπὴ ἔκδοση τοῦ ἔργου στὴ Φλωρεντία (1526), βλ. Hunger, *ὁ.π.*, σ. 434, καὶ δευτέρη ἔκδοση στὴ Παρίσι (1553), βλ. Consbruch, *ὁ.π.*, σ. xxiv-xxv.

12. Ἐκδοση: Consbruch, *ὁ.π.*, σ. 305-334 καὶ σ. xx-xxiii.

Ποιητ. σ. 152: Πυρρίχιος δέ, ἐπειδὴ ὁ Πύρρος πρῶτος ἐκ τοῦ δουρίου ἵππου ἐπήδησε, καὶ ἐπὶ τὴ νίκη αὐτοῦ ὕμνος ἐπετέθη, ἐν τῷ τοιοῦτῳ μέτρῳ. ἔστι δὲ καὶ πυρρίχη εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου.

Ποιητ., σ. 153: Ἰάμβος δὲ παρὰ τὸ ἱαμβίζω, τὸ ὑβρίζω. οἱ γὰρ λοιδοροῦντες τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο. ἢ παρὰ Ἰάμβης κόρης, ἣτις αἰσχροῦς ὑβρισθεῖσα τῷ μέτρῳ τούτῳ, ἀγγόνῃ τὸν βίον κατέστρεψεν. ἢ ὅτι ἡ Δημήτηρ λυπούμενη ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης ἐξενώθη παρὰ τινι γυναικὶ νίσβῃ, ἣς ἡ θεράπαινα Ἰάμβη, καὶ παρεμυθήσατο αὐτὴν διὰ τοῦ τοιοῦτου μέτρου ὀρχουμένη.

Ποιητ., σ. 162: Περὶ Ἀνακραιοντίου Μέτρου. Τὸ Ἀνακραιοντίον μέτρον ἐπιδέχεται ἀνάπαιστον, καὶ δύο ἱάμβους, καὶ μίαν περιττὴν συλλαβὴν ἀδιάφορον, εἴτε βραχεῖαν δηλαδὴ, εἴτε μακράν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιιάμβῳ. Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ρεῖθρον. Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.

Append. Dionys. σ. 332, 17-22: Διὰ τί ἐκλήθη πυρρίχιος; ὅτι συντομωτάτους ἔχει τοὺς χρόνους· πυρρίχη γὰρ καλεῖται ἢ μεθ' ὅπλων σύντομος κίνησις. ἢ διὰ τοῦτο καλεῖται πυρρίχιος ἐπειδὴ ὁ Πύρρος πρῶτος ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπήδησε, καὶ ἐπὶ τῇ νίκη ὕμνος αὐτῷ ἐτέθη τοιοῦτον μέτρον ἔχων. ἔστι δὲ <καὶ πυρρίχη> εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου.

Append. Dionys., σ. 310, 21-27: Ἰαμβος ἐκλήθη τὸ μέτρον, ἐπεὶ περ οἱ ὑβρίζοντές τινες καὶ λοιδορεῖν βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ· ἱαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν. [...] ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἣτις αἰσχροῦς ὑβρισθεῖσα τῷ μέτρῳ τούτῳ, ἀγγόνῃ κατέλυσε τὸν βίον.

σ. 333, 2-7: οἱ δὲ φασίν, ὅτι ἀπὸ Ἰάμβης, τῆς Κελεοῦ θεραπαινῆς, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς Κόρης παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῶ <καὶ> Μεταναίρῃ τῇ γαμετῇ αὐτοῦ ἐν Ἀττικῇ· καὶ τούτων ἡ θεράπαινα Ἰάμβη λεγομένη παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητραν ὀρχουμένη ἐν τοιοῦτῳ μέτρῳ.

Append. Dionys., σ. 316, 20-24: Περὶ τῶν Ἀνακρεοντείων. Τὰ Ἀνακρεόντεια ἐπιδέχονται αὐτῶν οἱ οἴκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἱάμβους καὶ μίαν περιττὴν συλλαβὴν, οἷον ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ρεῖθρον.

II. Ἐντυπὴ καὶ χειρόγραφη παράδοση

Ἡ Ποιητικὴ τοῦ Ἀθηναίου διδασκάλου ἔχει τυπωθεῖ τέσσερις φορές κατὰ τὸν 18ο αἰ. μαζὶ μὲ τὴ Γραμματικὴ τοῦ Σουγδουρῆ στη Βενετία, δύο φορές ἀπὸ τὸν Ἀντώνιο Βόρτολι (1752, 1763) καὶ δύο φορές ἀπὸ τὸν Νικόλαο Γλυκὺ ἐξ Ἰωαννίνων (1781, 1795), γεγονὸς πρὶν προφανῶς ἀποδεικνύει τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τῆς ἐποχῆς γιὰ παρόμοια χρηστικὰ συγγράμματα.¹³ Ὡστόσο, οἱ τρεῖς τελευταῖες ἐκδόσεις, ὅπως διαπί-

13. Καὶ ὅχι μόνο δύο ἢ τρεῖς, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Tsourkas, ὁ.π., σ. 100, Γριτσόπου-

στωσα ἀπὸ τῇ μελέτῃ τους, ἀπλῶς ἀναπαράχουν πιστὰ τὸ κείμενο τῆς πρώτης. Παράλληλα, ἐρευνώντας τῇ χειρόγραφῃ παράδοσιν ἐντόπισα δεκαεπτὰ χειρόγραφα, χρονολογημένα στὸν 17ο-18ο αἰ., ποὺ περιέχουν τὸ σύγγραμμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀρχαιότεροι εἶναι οἱ κώδικες Βουκουρεστίου B.P.A. 517 (ἔτ. 1670) καὶ Ἀθηνῶν M.Π.Τ. 143 (ἀντιγραμμένος στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1676).¹⁴ Ἡ πλειονότητα τῶν χειρογράφων παραδίδει τὸ σύνολο τοῦ κειμένου, μὲ ἐξαίρεση λίγους κώδικες οἱ ὁποῖοι διασώζουν ἀποσπάσματα καὶ παραφράσεις του.¹⁵

Α. Ἐντυπες ἐκδόσεις

*1. Ἐπιτομὴ γραμματικῆς, συντεθεῖσα εἰς χρῆσιν τῶν φιλομαθῶν παρὰ τοῦ ἐλλογιμωτάτου καὶ ἀρίστου ἀνδρὸς κυρίου Σουγδουρῆ. Νῦν πρώτον τύποις ἐκδοθεῖσα, προτροπῇ τοῦ ἐκλαμπροτάτου καὶ ἐπιστημονικωτάτου κυρίου Δομενίκου Βεννερίου τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων, ἥτινι προσετέθη συνταγμάτιον περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλο περὶ Μέτρων ποιητικῶν. Τὰ πάντα μεθ' ὅσης οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐνετίησι 1752, Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτωλι, σ. 134-166· βλ. Legrand 409 (ἀρ. 409).

*2. Ἐπιτομὴ γραμματικῆς [...]. Νῦν δεῦτερον τύποις ἐκδοθεῖσα. Ἡτινι προσετέθη συνταγμάτιον περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλο περὶ Μέτρων ποιητικῶν. Τὰ πάντα μεθ' ὅσης οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐνετίησι 1763, Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτωλι, σ. 136-168· βλ. Legrand 14-15 (ἀρ. 589).

*3. Ἐπιτομὴ γραμματικῆς, [...] Νῦν τρίτον τύποις ἐκδοθεῖσα. Ἡτινι προσετέθη συνταγμάτιον περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλο περὶ Μέτρων ποιητικῶν. Τὰ πάντα μεθ' ὅσης οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐνετίησι ἀψφα' [1781], Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, σ. 128-158· βλ. Legrand 360 (ἀρ. 1040).

λος, ὁ.π., σ. 171, 181, καὶ Γεδεών, ὁ.π., σ. 84, σημ. 1. Γιὰ τὶς ἐκδόσεις τοῦ ἔργου τοῦ Σουγδουρῆ βλ. Θ. Ι. Παπαδόπουλος, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία (1466-1800)*, τ. Α': Ἀλφabetικὴ καὶ χρονολογικὴ ἀνακατάταξις, Πραγματεῖαι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 48, Ἀθήνα 1984, σ. 400-401 (ἀριθ. 5319-5322), καὶ Ἐ. Legrand, *Bibliographie hellénique ou description raisonnée des ouvrages publiés par des Grecs au XVIIIe siècle*, Παρίσι 1918-1928 (ἀνατύπωση Παρίσι 1962), τ. Ι, σ. 409 (ἀριθ. 409), τ. ΙΙ, σ. 14-15 (ἀριθ. 589) καὶ σ. 360 (ἀριθ. 1040).

14. Ἀπὸ τὸν Tsourkas, ὁ.π., σ. 166 καταγράφονται μόνο δύο κώδικες, ἐνῶ ἀπὸ τὸν Γριτσόπουλο, ὁ.π., σ. 181 μνημονεύονται ἀριθμητικῶς πέντε, χωρὶς νὰ κατονομάζονται. Στὴν ἐργασία αὐτῇ χρησιμοποιοῦνται οἱ ἀκόλουθες συντομογραφίαι γιὰ τὰ χειρόγραφα: B.P.A. = Βιβλιοθήκη Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, E.B.E. = Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος, M.Π.Τ. = Μετόχι Παναγίου Τάφου Κωνσταντινουπόλεως, M.Μπ.(Α.) = Μουσεῖο Μπενάκη (Ἀνταλλάξιμα).

15. Μὲ ἀστερίσκο (*) δηλώνονται οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ κώδικες ποὺ ἔχουν μελετηθεῖ μὲ αὐτοψία στὴν E.B.E. ἢ μέσω μικροταινιῶν στὸ Ἱστορικὸ καὶ Παλαιογραφικὸ Ἀρχεῖο τοῦ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. Εὐχαριστίες ὀφείλω στὴν κ. Αἰκ. Κορδούλη, τὸν κ. Ἀγ. Τσελίκου καὶ τὴν κ. Μ. Πολίτη γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ συνεργασία.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

Συυτεθείσα εἰς χρῆσιν τῶν φιλομαθῶν
παρὰ τῶ ἐλλογιμωτάτῃ καὶ ἀρίστῃ
Αἰδορὸς Κυρίῃ

ΣΟΥΓΔΟΥΡΗ.

Νυνὶ Πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, Προβλεπὴ τῶ
ἐκλαμπροτάτῃ καὶ ἐπισημονικωτάτῃ Κυρίῃ

ΔΟΜΕΝΙΚΟΥ ΒΕΝΝΕΡΙΟΥ

Τῷ ἐκ τῆς Νήσου Κυθήρων.

Ἡ, τινι προσετέθη συυπαγμάτιον περὶ Στιγμῆς ,
καὶ ἄλλο περὶ Μέλων Ποιητικῶν .

Τὰ πάντα μετ' ὅσης οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας διατεταγμένα

ΕΝΕΤΙΗΣΙ,

Παρὰ Ἀντωνίου τῷ Βόρπωλι.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

*4. Ἐπιτομή γραμματικῆς, [...] Νῦν τέταρτον τύποις ἐκδοθεῖσα. Ἦιτινι προσετέθη συνταγματίον περὶ στιγμῆς καὶ ἄλλο περὶ Μέτρων ποιητικῶν. Τὰ πάντα μεθ' ὅσης οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Ἐνετίησι αψ4ε' [1795], Παρὰ Νικο-
λάω Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, σ. 128-158.

B. Χειρόγραφα

1. Βουκουρεστίου, B.P.A. 517 (627 Litzica)

0,20 x 0,16

σς. 195-228

17ου αἰ. (ἔτ. 1670)

Τίτλος: «Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλλέως, Διαίρεσις τῆς ποιητικῆς κατὰ τὰ εἶδη αὐτῆς καὶ τίσιν ἕκαστον διαφέρει». Χρονολογικὰ σημεῖωματα τοῦ γραφέα: (σ. 58) «αχο' Ἰουλίου ζ'», καὶ (σ. 117) «αχο' Αὐγούστου ε'».

*2. Ἀθηνῶν, Μ.Π.Τ. 143

φφ. 175^r-184^v

17ου αἰ. (ἔτ. 1676)

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Ὁ κώδικας ἀποτελεῖται ἀπὸ χαρτῶα συρραμμένα τεύχη διαφόρων διαστάσεων, τὰ ὁποῖα χρονολογοῦνται στὸν 17ο αἰῶνα (ἰδίως τὰ φφ. 157-536). Ὁ κώδικας ἔχει ἀντιγραφεῖ στὴν Κωνσταντινούπολιν γύρω στὸ 1676, ὅπως δηλώνεται ἀπὸ σημεῖωμα τοῦ γραφέα: (φ. 222^r) «Ἐγράφει καὶ ἀνέγνωται διὰ χειρὸς Ἀγαπίου ἱεροδιακόνου», (φ. 227^r): «Ἐγράφει διὰ χειρὸς Ἀγαπίου ἱεροδιακόνου καὶ ἀνέγνωται ὑπ' αὐτοῦ», καὶ (φ. 401^r): «Εἰληφεν τέρμα Ὁκτωβρίῳ ιζ' ἐν Κων-
σταντινουπόλει κατὰ τὸ αχοζ' ἔτος τὸ σωτήριον». ¹⁶

3. Ἀγίου Ὁρους, Μονῆς Μεγίστης Λαύρας 1329

0,20 x 0,15

φφ. 150^r-166^v

17ου αἰ.

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.

*4. Ἀθηνῶν, Ε.Β.Ε. 1292

0,20 x 0,15

φφ. 19^r-22^v

τέλη 17ου αἰ.

Τίτλος: «Τοῦ αὐτοῦ Κορυδαλλέως Περί μέτρων». Ἀρχή: «Καὶ αὐτὸν δὴ τὸν εἰς τὸ ἀκριβές τὰ τῆς γραμματικῆς ἐξίχνεῦσαι βουλόμενον» τέλος: «ἔγνω οὕτως ἐκθε-
τέους». Ἑλλιπές ἀντίγραφο, ἀκέφαλο καὶ κολοβό. Στὸ ἴδιο χειρόγραφο παραδίδο-
νται ἄλλα δύο συγγράμματα τοῦ Ἀθηναίου διδασκάλου: α) φφ. 1^r-18^v: «Θεοφίλου ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ Κορυδαλλέως, Περί ἐπιστολικῶν χαρακτήρων ὑπόμνημα» ἑλλιπές, καὶ β) φφ. 23^v κ.ἐξ.: «Τοῦ αὐτοῦ Περί ῥητορικῆς τέχνης» πλήρης. Γραφέας τοῦ χει-
ρογράφου εἶναι ὁ Ἀθανάσιος Σκληρὸς ὁ Κρής, ὅπως ἀναγράφεται σὲ δίστιχο στὸ
κάτω περιθώριον τοῦ πρώτου φύλλου: «Πικροῦ Ἀθανασίου κατ' οὐνομα γυνῶθι με
βίβλον / ὅς νόον ἔστι τρίβων ἀμφὶ ἀκαστορίην». ¹⁷

16. Βλ. Α. καὶ Μ. Πολίτη, «Βιβλιογράφοι 17ου-18ου αἰῶνα. Συνοπτικὴ καταγρα-
φή», Δελτίο τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Παλαιογραφικοῦ Ἀρχείου 6 (Ἀθήνα 1994), 333. Ὁ γρα-
φικὸς χαρακτήρας εἶναι παρόμοιος μετὰ τοῦ γραφέα τοῦ κώδικα Ἀθηνῶν, Μ.Μπ.(Α.) 250,
φφ. 8^r-60^v (ἄρχων 17ου αἰ.), ποὺ παραδίδει ἐπίσης συγγράμματα καὶ ἐπιστολὰς τοῦ
Κορυδαλλέως.

17. Ὁ γραφέας ἀντιγράφει καὶ τὸν κώδικα Ἀθηνῶν Ε.Β.Ε. 1218 (τέλη 17ου αἰ.),
βλ. Πολίτη, ὁ.π., σ. 335.

*5. Ἀθηνῶν, Μ.Π.Τ. 482

0,230 x 0,172

σσ. 575-586

τέλη 17ου αἰ.

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Ἑλλιπές, συνοπτικὸ ἀντίγραφο τοῦ ἔργου. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χειρογράφου καταλαμβάνει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλλέως στὰ Φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλη (σσ. 1-574): «Εἰς φιλοσοφίαν προδιόκησις τοῦ σοφωτάτου Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλλέως τοῦ Ἀθηναίου, ὁποῖον τὸ τῆς φιλοσοφίας ἀξίωμα». Στὸ κάτω περιθώριο τῆς σ. 574 ὑπάρχουν σημειώματα δύο κτητόρων τοῦ κώδικα: α) «Ἐκ τῶν τοῦ Κωνσταντίνου, υἱοῦ Νικολάου Τεννεδίου», καὶ β) «Νῦν δὲ Νεοφύτου τοῦ ἐκ Ζαγοράς πέφυκεν. 1750, 27 Φεβρουαρίου, ἀρχὴ καὶ τῆς Φυσικῆς ἀναγνώσεως· τέλος ἐγένετο κατὰ τὸ 1753 Μαρτίου 17, καὶ πάλιν ἀρχὴ εἰς τὴν Φυσικὴν 1753 Δεκεμβρίου 8. Ὁ κύριος Δωρόθεος, ὁ Πέτρος καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταί». ¹⁸

*6. Ἀθηνῶν, Μ.Π.Τ. 597

0,15 x 0,10

φφ. 26^v-47^r

17ου αἰ.

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Πλήρες ἀντίγραφο τοῦ ἔργου.

*7. Ἀθηνῶν, Μ.Μπ.(Α.) 224

0,212 x 0,150

φφ. 131^r-137^v

17ου αἰ.

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Ἑλλιπές ἀντίγραφο τοῦ ἔργου (ἔως σ. 151 Ἐκδοσης)· τέλος: «βραχύνονται καὶ ἀντιβραχειῶν ἐν τῷ μέτρῳ λαμβάνονται». Τὸ χειρόγραφο ἀποτελεῖ μαθηματάριο, ἀντιγραμμένο ἀπὸ διάφορους γραφεῖς καὶ περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα τοῦ Κορυδαλλέως, τὸ ὑπόμνημα στὰ Φυσικὰ (φφ. 366^r-377^v) καὶ τὴ *Πηγορικὴ* (φφ. 378^r-429^v). ¹⁹

8. Ἱεροσολύμων, Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης (Ἀγίου Σάββα) 576

0,208 x 0,148

φφ. 29-43

17ου αἰ.

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Πλήρες ἀντίγραφο τοῦ ἔργου.

*9. Ἀθηνῶν, Ε.Β.Ε. 2874

0,21 x 0,16

φφ. 168^r-176^v

ἔτ. 1731-1732

Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Πλήρες ἀντίγραφο τοῦ ἔργου. Γραφέας τοῦ κώδικα (γραμματικικοῦ κυρίως περιεχομένου) εἶναι ὁ Νικήτας (ἢ Νεόφυτος) Ταφραλῆς σύμφωνα μὲ τὰ βιβλιογραφικὰ σημειώματα: (φ. 267^r) «Ἐγράφη διὰ χειρὸς καὶ ἐτελειώθη Νικήτα (πάνω ἀπὸ τὴ λέξη γράφεται Νεοφύτου) υἱοῦ Μανουὴλ Ταφραλῆ (ἐν ἐτίσει) αψλβ' ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ ιζ'», καὶ (φ. 339^v) «Τέλος τῆς παρούσης γραμματικῆς ἐν ἔτει 1731 Φεβρουαρίου κε'». Προφανῶς ὁ γραφέας ἐγίνε ἀργότερα μοναχὸς καὶ μετονομάσθηκε σὲ Νεόφυτος. ²⁰

18. Ὁ Γ. Κράς, *Οἱ ἐπιστῆμες στὴν Τουρκοκρατία. Χειρόγραφα καὶ ἔντυπα*, τ. Β': *Οἱ ἐπιστῆμες τῆς φύσης*, Ἀθήνα 1993, σ. 188, ἀριθ. 103, ἀφορμώμενος ἀπὸ τὰ κτητορικὰ σημειώματα χρονολογεῖ τὸν κώδικα στὸν 18ο αἰ.

19. Πβ. Κράς, *ὁ.π.*, σ. 173, ἀριθ. 28.

20. Δὲν εἶναι γνωστὰ κάποια ἄλλα χειρόγραφα τοῦ γραφέα, βλ. Πολίτη, *ὁ.π.*, σ. 575.

- *10.** Δημητσάνας, Σχολῆς 43
 0,20 x 0,153 φφ. 157^r-172^v ἔτ. 1734
 Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Πλήρεις ἀντίγραφο τοῦ ἔργου. Στὸ φ. 191^v ὑπάρχει χρονολογικὴ ἀναφορὰ τοῦ ἔτους: «αψλδ»).
- *11.** Ἀθηνῶν, Μ.Π.Τ. 155
 0,204 x 0,16 φφ. 15^r-31^v μέσα 18ου αἰ.
 Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Πλήρεις ἀντίγραφο τοῦ ἔργου. Πρόκειται γιὰ γενικὰ φθαρμένο χειρόγραφο, ὅχι ὅμως στὸ συγκεκριμένο ἔργο.
- 12.** Ἀγίου Ὁρους, Μονῆς Ἐσφιγμένου 74 (2087 Λάμπρου)
 σχ. 8ο 18ου αἰ. Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.
- 13.** Ἀγίου Ὁρους, Μονῆς Ἰβήρων 1367 (5487 Λάμπρου)
 σχ. 8ο 18ου αἰ. Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.
- *14.** Ἀθηνῶν, Ε.Β.Ε. 2962
 0,165 x 0,218 φφ. 10 18ου αἰ.
 Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1. Ὁ κώδικας παραδίδει μόνο τὸ ἔργο αὐτό. Ἑλληνικὴ ἀντίγραφο· τέλος: «ἔππου τς ξανθούς, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, ὃ ταύτὸν ἐστὶ τῷ λο-
 γοειδεῖ»).
- 15.** Βουκουρεστίου, Β.Ρ.Α. 519 (728 Litzica)
 0,21 x 0,16 σσ. 93-124 18ου αἰ. Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.
- 16.** Ζαγοράς 40
 0,21 x 0,16 φφ. 101^r-108^v 18ου αἰ. Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.
- 17.** Ἱεροσολύμων, Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης (Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ) 64
 0,22 x 0,165 φφ. 187-197 19ου αἰ. (:) Τίτλος: ὅπως στὸν κώδ. 1.